

F41g 3/26

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 17695.

Kl. 72 f 7.

Stanisław Sochaczewski
(Poznań, Polska).

Przyrząd do nauki strzelania.

Zgłoszono 25 lutego 1929 r.

Udzielono 19 grudnia 1932 r.

Wynalazek dotyczy przyrządu do nauki strzelania, zapomocą którego początkujący strzelec szybko wyrabia w sobie zdolność celnego strzelania.

Umieszczone na końcu lufy ruchome igły AA robią przy każdym ćwiczebnym strzale dziurki w papierze lub błonie, umieszczonych na odpowiedniej ruchomej podstawie w odpowiedniej odległości od lufy, przyczem górna dziurka wskazuje ściśle punkt przez który przechodzi linja celowania w chwili strzału, zaś dolna (lub dolne) wskazują, czy płaszczyzna symetrii broni była w chwili strzału pionowa.

Ponieważ igły wykonywują przy strzale migawkowy ruch naprzód i wstecz, tkwiąc przez pewien ułamek sekundy w papierze (błonie), przeto kształt dziurek, okrągły,

owalny lub rozerwany, wskazuje zupełnie dokładnie czy broń w chwili strzału pozostawała zupełnie nieruchoma czy też drgnęła, i jeśli tak, to w jakim stopniu i w jakim kierunku.

Na rysunku dla przykładu przedstawiono formę wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny przedniej części przyrządu, fig. 2 przedstawia widok przedniej części przyrządu z boku, fig. 3 przedstawia przekrój poprzeczny przedniej części przyrządu, fig. 4 — przekrój poprzeczny widełek łącznikowych, fig. 5 przedstawia przekrój poprzeczny przyrządu umocowanego na lufie, fig. 6 — przekrój podłużny tylnej części karabina wraz z włożonym przyrządem, wyjaśniający mechanizm połączenia metalowego pręta

z przedłużoną iglicą karabina, fig. 7 przedstawia w perspektywie widok przyrządu w połączeniu ze składanym stojakiem do celowania specjalnej konstrukcji.

W lufie karabina lub innej broni palnej jest umieszczony ruchomy pręt metalowy *R*, z którego wystającym przednim końcem są połączone dwie równoległe do siebie i do osi lufy igły *AA*, prowadzone zapomocą suwaka *S* i prowadnicy *T* o przekroju poprzecznym w kształcie trapezu, osadzonej nieruchomo na końcu lufy. Górna igła porusza się w chwili strzału ściśle wzdłuż linii celowania, zaś igła dolna (lub dolne) wykonywają ruch równoległy do igły górnej. Na przednim końcu pręta *R* wewnątrz lufy są umieszczone dwie sprężyny, z których sprężyna *X* służy do odrzucenia po strzale pręta *R* wtył, zaś sprężyna *Y* do osłabienia gwałtowności uderzenia. Sprężyny te opierają się z jednej strony o rurkę nalutowaną na pręcie *R*, z drugiej zaś strony o obsadę prowadnicy *T*. Pręt *R* opiera się swym tylnym końcem o przedłużoną iglicę, która może być przedłużona przez obcięcie grotu normalnej iglicy karabinowej i zastąpienie obciętego grotu sztyftem *H*. Po zarepetowaniu broni i naciśnięciu na języczek spustowy, iglica wyrzuca gwałtownie pręt *R* naprzód. Po zatrzymaniu się iglicy, pręt *R* wraz z igłami porusza się pod działaniem siły bezwładności aż do zupełnego ściśnięcia sprężyny *X* i częściowego sprężyny *Y*, poczem działaniem obu tych sprężyn jest odrzucony natychmiast wtył.

Sprężyny *X* i *Y* są przedzielone ruchomym pierścieniem, uniemożliwiającym wkręcanie się jednej w drugą.

Dodatkowa muszka ćwiczebna *C* umieszczona jest w połowie odległości pomiędzy celownikiem a muszką prawdziwą. Muszka *C* jest przesuwalna wprawo i wlewo i jej wierzchołek leży ściśle na linii celowania.

Wcięcia na górnej powierzchni prowadnicy *T* i odpowiadające im zęby na dolnej powierzchni suwaka *S* sprawiają, że

kiedy iglica jest odwiedzona, suwak *S* zlekka osiada i górna igła jest zasłonięta od oka celującego przez muszkę *C*. Natomiast w chwili strzału górna igła dźwiga się na linię celowania.

Suwak *S* jest uszczelniony na prowadnicy *T* zapomocą łapek *P*.

Tylny koniec pręta *R* jest prowadzony zapomocą tulejki wewnętrznej *F*.

Broń z założonym przyrządem jest połączona ruchomo ze stojakiem do celów zapomocą sprzęgła *B* i rurki *U*, wygiętej w kształcie litery *U*. Uszko sprzęgła *B* ślizga się swobodnie po rurce *U*, której końce są przyczepione przegubowo do ramy *Z* stojaka, osadzonej na różnych wysokościach i służącej do naklejania lub przymocowywania papieru lub błony z wydrukowanymi lub nastemplowanymi na nich perspektywicznie zmniejszonymi sylwetkami celów. Stojak jest osadzony na kółkach, rolkach, kulach lub płozach.

Stojak do celów jest składany do przenoszenia na plac ćwiczeń.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do nauki strzelania, znamieny tem, że dwie równoległe do siebie i do osi lufy karabina igły są połączone zapomocą suwaka, wodzonego po prowadnicy, umocowanej nieruchomo na końcu lufy karabina, z ruchomym prętem metalowym, uruchomianym zapomocą przedłużonej iglicy, przyczem górna igła jest równoległa do linii celowania, wobec czego przy naciśnięciu na języczek spustowy karabina igły przebijają dwa otwory na papierze lub błonie, według których ocenia się błędy celowania, przekreślenia i drgania broni w chwili naciskania na języczek spustowy.

2. Przyrząd według zastrz. 1, znamieny tem, że ruchomy pręt posiada dwie spiralne sprężyny, pod działaniem których powraca po wystrzale do swego pierwotnego położenia.

3. Przyrząd według zastrz. 1, znamien-
ny tem, że posiada ruchomy stojak, utrzy-
mywany na stałej odległości od przyrządu
zapomocą połączenia przegubowego, skła-
dającego się z wygiętej w kształcie litery U
rurki i sprzęgła, ślizgającego się wzdłuż po-
przecznnej części rurki i łączącego rurkę z
lufą karabina, przyczem końce rurki są po-

łączone przegubowo z ruchomą ramą sto-
jaka, do której przymocowuje się papier lub
błona z narysowanemi lub nadrukowanemi
perspektywicznie zmniejszonemi sylwetka-
mi celów.

Stanisław Sochaczewski.

